

EGY APRÓ FIGYELMETLENSÉG IS ELÉG, HOGY AZ EMBERT ELNYELJE A GLECCSER HASADÉKA

Hegymászás az osztrák Grossvenedigeren

Kevesen vállalják annak veszélyét, hogy több ezer méteres magasságban, gleccsereken átkelve és meredek hegycsúcsok között másznak hegyet. Aki megteszi, annak mégis életre szóló élményt jelent egy ilyen túra az osztrák Alpokban.

→SAMU TAMÁS GERGŐ

Szorosan feszülve lapul a teásüveg a hátizsák egyik zsebében, pakolás közben azonban kipattan és gurul. Norbi a túrabotjával próbálja útját állni, ami egy pillanatra sikerül, de az üveg tovább csúszik lefelé. Norbi elé teszi a bakancsát, amivel ismét nyer egy pillanatot, de az töretlenül csúszik tovább. Társunk elesik, a teásüveg pedig a lankás völgyben gurul tovább. Csúszik a jégen, miközben egyre inkább felgyorsul. Egyenesen egy gleccserhasadék felé halad, és hirtelen eltűnik nyomtalanul a mélyben.

„Ezért kell a hágóvas, a kötél és a jégcsákány” – állapítjuk meg. Most „csak” egy másfél literes meleg teásüveg veszett el, de ez sem kevés. A csúcshódítás folyadékszükséglete ez egy fő számára, azonban ami megtörtént a palackkal, könnyen megtörténhet az emberrel is vagy a felszerelés egy-egy fontosabb elemével.

Ami életet menthet

A gleccser veszélyes hely, több négyzetkilométernyi hó- és jégmező számos látható, 40–50 méteres hasadékkal. És számtalan láthatatlan hasadékkal, ahonnan alig van esély menekülésre. Mi mégis ide készülünk, Ausztria negyedik legmagasabb hegyére, a Grossvenedigerre. Fontos, hogy minden a helyén legyen. Egy kesztyű vagy egy palack is olyan kis csavar lehet a gépezetben, amelynek hiánya összeomláshoz vezethet.

Velünk tart egy kutya is, Majának hívják. A border collie ügyesebb és gyorsabb mászó nálunk, de azért rajta is látszik a fáradtság. Rajtunk mindenféle praktikus ruha, eszköz, felszerelés, mégis indulás után letagló az szokatlan meleg (!). Napsütés, szép idő, sok ruha, nehéz hátizsák – veszélyes elegy, ha hegyre indul az ember. Sok víz kell, de jól ki kell választani a mennyiséget, mert ha túl sokat viszünk, túl nehéz lesz a hátizsák. Ezáltal pedig több vizet kell fogyasztanunk.

FOTÓK: SAMU TAMÁS GERGŐ

Fenn a hegygerincen három-négy talpnyi széles ösvényen lehet haladni

Útközben bányákat hagyunk el, és néhol egy-egy csinos épület is szegélyezi utunkat. Mindegyik zárva, de csúcsidejében hangulatos osztrák hegyi éttermek lehetnek. Magunk elé képzeljük a hatalmas rántott húsokat és a korsó söröket, nekünk azonban marad a szendvics, a sima víz, esetleg egy kis müzli. Fontos a gázfőző is: a magasabb részeken ezzel olvasztunk havat, amiből víz, tea és zacskós főtt tésztaétel lesz.

Barátságatlan vidék a hegycsúcs körül

Most különlegesen „meleg” idő van. Nappal a fok környékén, éjszaka mínusz 6–7 fok lehet. De más különbségek is vannak. Az első nap végén szörnyen barátságatlan, éles kőrengetegen át

→Kétoldalt néhány méternyi havas szakadék, majd még meredekebb kőszakadék. Nem nagyon látom, hogy milyen mély. Ötven vagy ötszáz méter lehet? Annyi biztos, hogy egy csúszás vagy botlás elég, és csak az alján állunk meg.

vezetett az utunk. Hideg, éjszakai sötét volt, csak a fejlámpák világították a hófoltokat és a veszedelmesen rohanó vízfolyásokat, míg elértük a menedékházat. A mászás után visszaindulva a dél előtti napsütésben ugyanez a világ jóval szimpatikusabbnak tűnt. Sárgásbarna kőrengeteg látható, néhol tiszta fehér hófoltok tűndököltek, és itt-ott növények,

sőt virágok is feltűntek. A friss patakok zúgása nyugtatólag hatott ránk.

A menedékház szűkös, áram nincs benne, fűteni egy gyenge kályhával lehet, de a háznak legalább van négy fala és teteje. Gyatra szivacsok és ósdi emeletes ágyak adtak némi kényelmet. Mobilnet vagy wifi nyilván nincs. A közös esti főzés azonban jó hangulatúra sikeredett, és bizony a nehéz táskák mélyéről esténtként előkerült egy kis pálinka is. Kemény utat tett meg, de mindenképpen megérte, mert este jó szolgálatot tett a megfáradt hegymászők számára.

Vészhelyzet a hegyen

Második este kinn hirtelen fényzőn támadt. Ahogy kiléptünk,

→A gleccser veszélyes hely, több négyzetkilométernyi hó- és jégmező számos látható, 40–50 méteres hasadékkal. És számtalan láthatatlan hasadékkal, ahonnan alig van esély menekülésre.

mentőhelikoptert láttunk, amely a hatalmas völgy nagy részét bevilágította. Valakit keresnek. Hirtelen átgondoljuk, kikkel találkoztunk, kiket láttunk, ám a sor véges és szűk. A helikopter sűrűn egy bizonyos pont környékére világít: talán ott vannak az eltűnt mászők? Nem. Kiderül, hogy óvatossan leszállóhelyet keres. Landolás után a sisakos hegyimentő

hozzánk szalad – nyilván kiszűrtak bennünket korábban – és azt kérdezi: kit láttunk útközben? Négy embert keresnek, a gleccseren látták őket utoljára. Négy személyt, ahányan mi is vagyunk...

Reggel még hét magyar turista volt, ám a másik társaság jó eséllyel Hinterbichl faluban pihen. A csúcshódítás napján ők hajnalban indultak, a gleccseren találkoztunk nagyjából félúton. Ők le, mi fel. A csúcs felé veszélyes a menet, amit nem érzünk, mert sokszor nem is tudjuk, milyen hóhidakon mentünk át. Némelyik azért a magasból felsejlik.

Egy rossz mozdulattal csak az alján állunk meg

Az oxigénhiány 3600 méter magasságban még nem vagy csak alig érzékelhető. Annyit veszünk észre, hogy gyakrabban ásítunk és a magasabb részeken mint ha gyorsabban fáradnánk. De lehet, ez csak a kialvatlanság és a fáradtság jele. Magasan már nehéz felfelé haladni. A hegy a végére tartogatja minden erejét: a gerincen szűkös, gyakran három-négy talpnyi széles ösvényen haladunk. Kétoldalt néhány méternyi havas szakadék, majd még meredekebb kőszakadék. Nem nagyon látom, hogy milyen mély, mert nem szeretnék odanézni. Ötven vagy ötszáz méter lehet? Annyi biztos, hogy egy csúszás vagy botlás elég, és csak az alján állunk meg. Itt talán még a kötél sem segít, amivel egymást biztosítjuk. Sőt, akár ronthat is a helyzet.

Végül elérjük a csúcsot, de előtte még eszünkbe jut a korábban emlegetett mondás: mit keresek én itt?

Útban a hegycsúcs felé. Kevés turista merészkedik a gleccserszakadékok közelébe

Erdélyi Napló

Megjelenik minden csütörtökön.
Kiadó: Prima Press Kft.
535600 Székelyudvarhely,
Bethlen Gábor u. 55.
tel.: 0266-218361
ISSN: 1223-1223

Felelős szerkesztő: Makkay József

Ügyvezető: Nemes László

Lapszerkesztők: Nánó Csaba, Somogyi Botond

Főmunkatársak: Borbély Zsolt Attila, Csermák Zoltán, Sütő Éva

Hetilapunk a Krónika és a Székelyhon napilapok csütörtöki lapszámában jelenik meg.

- Az (X)-szignóval ellátott szövegek fizetett reklámok, közlemények.
- A megjelent írások nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik!
- Szerkesztőségünk fenntartja a jogot, hogy a beérkezett levelek és másféle írások közléséről döntsön.
- Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

400027 Kolozsvár, Regele Ferdinand (volt Wesselényi) utca 37. szám, 14. lakrész
tel.: 0264-705205, 0264-705215
e-mail cím: office@erdelyinaplo.ro

Honlap: www.erdelyinaplo.ro
Hirdetésfelvétel és terjesztés a fenti címen hétköznap 8–16 óra között.